

České technické normy a svět

Pavel Vondruška, ČESKÝ TELECOM, a.s.

1. Právní úprava národní technické normalizace

Právní úprava technické normalizace je stanovena zákonem č. 22/1997 Sb. ze dne 24. ledna 1997 o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů. Tento zákon nabyl účinnosti dne 1.9.1997 a nahrazuje dřívější zákon č. 142/1991 Sb., o československých technických normách, ve znění zákona č. 632/1992 Sb.

Spolu se zákonem č. 22/1997 Sb. vstoupilo v platnost dvanáct nařízení vlády, které tento zákon doplňují ve stanovení technických požadavků na skupiny výrobků. Devět z dvanácti nařízení vlády má přímou předlohu ve směrnicích Evropské unie. Nařízení vlády určují podrobnosti pro posuzování shody s technickými předpisy a harmonizovanými normami, případně také určují konkrétní způsob pro posuzování shody u vyráběných a dovážených výrobků [1].

1.1 Charakteristika české technické normy

Zákon č. 22/1997 Sb. definuje českou technickou normu jako dokument schválený pověřenou právníkou osobou pro opakované nebo stálé použití vytvořený podle tohoto zákona a označený písmenným označením ČSN, jehož vydání bylo oznámeno ve Věstníku Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví. Česká technická norma není obecně závazná [2].

1.2 Pojem „harmonizovaná česká technická norma“

Zákon zavádí nový pojem "harmonizované české technické normy", jehož obsah je převzat z práva Evropských společenství. Jde o nové vyjádření úlohy "národních technických norem" při regulaci vlastností výrobků. Jeho podstatou je to, že právní regulace týkající se výrobků se omezí na naléhavé potřeby ochrany života a zdraví osob, majetku, životního prostředí apod. Přitom se vychází z toho, že je účelné stanovovat technické požadavky na výrobky relativně obecně tak, aby jednoznačné konkrétní požadavky právních předpisů nevytvářely bariéry technického rozvoje. Uplatnění tohoto přístupu vypadá v praxi tak, že tam, kde je to možné a účelné, je technický požadavek na výrobek v právním předpisu formulován obecně tak, že je ho možno splnit různými způsoby. K technickým právním předpisům jsou pak v rámci Evropské unie vydávány harmonizované evropské normy. Při jejich splnění se má za to, že výrobek odpovídá příslušným obecným ustanovením technického předpisu. Dodržení takových harmonizovaných evropských norem proto nemůže být povinné. Jde vlastně o nabídku technického řešení, která nemusí být využita. Avšak případnou odpovědnost za škody vzniklé řešením, které je odchylné od harmonizované normy nese ten, kdo nesplnil požadavky obecně formulovaného technického předpisu.

Obdobný právní význam mají harmonizované ČSN. Výraz harmonizovaná ČSN vyjadřuje především vztah k technickému předpisu, tj. k nařízení vlády vydanému na základě zákona. I když ve většině případů harmonizované ČSN budou z hlediska obsahového přejímat bez jakýchkoliv změn obsah evropských norem, slovo "harmonizace" se bude vztahovat vždy k technickému předpisu, tj. především k nařízení vlády vydanému podle zákona [3].

Informace o nově vyhlášených harmonizovaných evropských normách lze zjistit v Ústředním věstníku Evropských společenství (OJEC – The Official Journal of the European Communities) ve vazbě na určitou směrnici ES a v měsíčníku The Bulletin of the European Standards Organizations CEN/CENELEC/ETSI, ve kterém jsou uveřejňovány informace o evropských normách a dokumentech vydávaných mezinárodními normalizačními organizacemi CEN/CENELEC a ETSI [4].

1.3 Zabezpečení tvorby norem

Zákon stanovuje, že tvorbu a vydávání norem zaručuje stát. Tímto úkolem je pověřena právnická osoba, kterou pověřuje Ministerstvo průmyslu a obchodu. V současné době je tou právnickou osobou Český normalizační institut. Pověření je nepřevoditelné a po dobu, po kterou je toto pověření platné, nesmí být touto činností pověřena jiná právnická osoba. Ministerstvo může pověření zrušit, jestliže právnická osoba neplní podmínky stanovené zákonem nebo jestliže o to sama požádá. Do doby, než je zvolena jiná právnická osoba, zabezpečuje plnění jejich úkolů Úřad pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví.

Náklady na tvorbu norem hradí ten, kdo požaduje jejich zpracování. Náklady na tvorbu norem, především harmonizovaných norem, zpracovaných na základě požadavku ministerstev nebo jiných ústředních správních úřadů a náklady spojené s členstvím v mezinárodních a evropských normalizačních organizacích, hradí stát.

Zákon upravuje také problematiku autorských práv. Dole na titulním listě jakékoliv české normy je uvedeno: „Podle zákona č. 22/1997 Sb. smějí být české technické normy rozmnožovány je se souhlasem Českého normalizačního institutu.“

Jestliže někdo neoprávněně označí dokument značkou ČSN nebo neoprávněně rozmnoží či rozšíří normu, může dostat pokutu do výše 1 milionu Kč [2].

[1] POLÁČEK, Dušan. : „Ohlédnutí za rokem 1997 v normalizaci. *Bulletin ČSNI : informační zpravodaj Českého normalizačního institutu – servis pro masmédiu*“, 1998, č. 1, s. 4-6.

[2] Zákon č. 22/1997 Sb. o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů. Datum platnosti 24. ledna 1997. Datum účinnosti 1. září 1997.

[3] Právní význam ČSN podle zákona č. 22/1997 Sb., Český normalizační institut, <http://www.csni.cz/wwwcsni/pravo.htm>

[4] NOVÁKOVÁ, Ivana : „Harmonizované české technické normy“. *Bulletin ČSNI : informační zpravodaj Českého normalizačního institutu – servis pro masmédiu*, 1998, č. 4, s. 6-8

2. Národní normalizační proces

V současné době se národní technická normalizace orientuje spíše na přejímání evropských a mezinárodních norem, než na jejich vlastní tvorbu. Tvorba norem čistě domácího původu představuje pouze 10% ze všech normalizačních prací [1].

2.1 Tvorba norem

Návrh na zpracování normy může podat u Českého normalizačního institutu (ČSNI) kdokoliv.

Navrhovatel může současně navrhnout zpracovatele, kterým může být sám navrhovatel a popřípadě i způsob financování úkolu. ČSNI ve spolupráci s příslušnou technickou normalizační komisí, pokud je zřízena, návrh posoudí a výsledek, v případě potřeby, projedná s navrhovatelem. Pokud návrh předloží orgán státní správy v oblasti své působnosti, ČSNI s ním návrh projedná vždy, vzniknou-li nejasnosti nebo odlišná stanoviska. Je-li výsledek posouzení kladný, ČSNI dohodne zpracovatele úkolu.

Zpracovatelé jsou při tvorbě norem povinni postupovat podle zákona 22/1997 Sb. a respektovat platné metodické pokyny pro normalizaci.

Zpracovatel vypracuje návrh normy, který zašle všem účastníkům připomínkového řízení, včetně ČSNI. Po vyřešení všech připomínek a souhlasu s návrhem účastníky připomínkového řízení je konečný návrh postoupen ke schválení ČSNI. ČSNI posoudí, zda návrh byl projednán stanoveným způsobem, zda odpovídá požadavkům zákona č. 22/1997 Sb. a podmínkám dohodnutým ve smlouvě se zpracovatelem. Poté návrh schválí, popřípadě upraví (po formální stránce) nebo vrátí k dopracování nebo zamítne [2].

2.2 Obecné zásady pro stavbu, členění a úpravu českých technických norem (ČSN)

ČSN má

- být úplná v rozsahu stanoveném předmětem normy
- být jednoznačná, přesná a srozumitelná
- brát v úvahu dosažený stav techniky
- umožnit budoucí technický vývoj

Sloh má být co nejjednodušší, co nejjvýstižnější a pokud možno co nejstručnější. Termíny se používají normalizované, pokud existují, a ve spisovném tvaru.

ČSN se vydávají v jazyce českém, jejich součástí však může být i identický cizojazyčný text přejímané evropské nebo mezinárodní, popř. zahraniční normy.

Normy ČSN se člení na části, oddíly, kapitoly, články, odstavce a přílohy.

2.3 Přejímání evropských a mezinárodních norem

Všeobecně

Pod pojmem *evropská norma* se rozumí EN, HD, ENV, ETS, I-ETS, popř. další normy a normativní dokumenty vydané evropskými normalizačními organizacemi.

Pod pojmem *mezinárodní norma* se rozumí ISO a IEC, popř. další normy a normativní dokumenty vydané evropskými normalizačními organizacemi.

EN je norma CEN, CENELEC nebo ETSI, která je určena v členských státech k povinnému zavedení jako národní norma a vyžaduje současné zrušení národních norem, které jsou s ní v rozporu.

HD (harmonizační dokument) je norma CEN nebo CENELEC, která se zpracovává v případech, kdy není možné nebo účelné zpracovat EN a je určena v členských státech k povinnému zavedení na národní úrovni alespoň formou zveřejnění čísla HD a názvu při současném zrušení národních norem nebo jejich částí, které jsou s ní v rozporu.

ENV je předběžná norma CEN nebo CENELEC určená k ověření po dobu tří let (s možností jednorázového prodloužení o další dva roky). Národní normy, které jsou s ní v rozporu, mohou být ponechány v platnosti. Takto převzatá norma se označuje ČSN P ENV.

ETS je dřívější označení normy Evropského ústavu pro telekomunikační normy (ETSI), ke které se vážou stejné povinnosti, jako v případě EN. I-ETS je dřívější označení předběžné normy ETSI s obdobnou funkcí jako má ENV.

2.4 Zásady přejímání norem

Převzetím evropské nebo mezinárodní normy do české normalizační soustavy se rozumí udělení statusu české normy přejímané normě tím, že je bez jakýchkoliv změn obsahu, stavby, členění a úpravy schválena jako ČSN. K počátku platnosti této ČSN musí být zrušeny dříve vydané ČSN nebo jejich části, pokud jsou s ní v rozporu.

Zpracování jakékoliv normy nebo normativního dokumentu do ČSN s odchylkami se nepovažuje za převzetí těchto norem (dokumentů). Označení ČSN se zpracovanou normou nebo normativním dokumentem s odchylkami neobsahuje značku ani číslo zpracované normy (dokumentu). Tyto údaje však mohou být spolu s dalšími potřebnými informacemi uvedeny v předmluvě ČSN.

Označení takto převzatých norem znamená, že:

ČSN EN je česká technická norma identická s EN v technickém obsahu a stavbě.

ČSN P ENV je česká předběžná norma identická s ENV v technickém obsahu a stavbě.

ČSN ETS je česká technická norma identická s ETS v technickém obsahu a stavbě.

ČSN P I-ETS je česká předběžná norma identická s I-ETS v technickém obsahu a stavbě.

ČSN ISO je česká technická norma identická s normou ISO v technickém obsahu a stavbě.

ČSN IEC je česká technická norma identická s normou IEC v technickém obsahu a stavbě.

ČSN EN ISO je česká technická norma identická s normou EN ISO v technickém obsahu a stavbě.

Ve zdůvodněných případech lze do české normalizační soustavy přejímat i jiné normy a normativní dokumenty. Pro jejich přejímání platí obdobné zásady jako pro přejímání evropských a mezinárodních norem.

Evropské a mezinárodní normy se do ČSN přejímají následujícími způsoby

1. překladem,
2. převzetím originálu
3. schválením k přímému používání

4. oznámením o schválení k přímému používání ve Věstníku
Způsob převzetí se volí podle účelu a rozsahu využití ČSN a dohodne se s ČSNI.

Z norem vyhlášených ve Věstníku ÚNMZ v roce 2001 bylo:

1246 norem evropských a mezinárodních vydáno překladem (včetně původních ČSN);
1191 norem evropských a mezinárodních vyhlášeno k přímému používání (vydána pouze titulní strana nebo jen oznámení ve Věstníku ÚNMZ);

19 evropských a mezinárodních norem vydáno převzetím originálu (bez překladu, tzn. jen úvodní část ČSN s přiloženým originálem převzaté normy). Jednou z těchto norem byl v minulém čísle zmiňovaná norma ČSN ISO 17799.

K 31. prosinci 2001 tvořilo soustavu ČSN celkem 25 817 platných norem [3].

Následující tabulka pak zobrazuje počet schválených ČSN (bez jejich změn a oprav) od počátku roku 2002 do 15.7.2002 :

	leden	únor	březen	duben	květen	červen
EN - CEN	109	210	310	372	561	735
EN - CLC	18	58	98	110	167	196
EN - ETS	51	62	66	145	152	164
ISO	3	8	31	34	43	48
IEC	7	10	11	17	17	19
ISO/IEC	8	8	10	18	23	25
ČSN	6	6	14	24	28	41
Celkem	202	362	540	720	991	1228

[1] ČSNI - NÁRODNÍ NORMALIZAČNÍ ORGANIZACE, Český normalizační institut.
<http://www.csni.cz/wwwcsni/csni.htm>

[2] TVORBA NOREM, Český normalizační institut.
<http://www.csni.cz/wwwcsni/tvorba.htm>

[3] Statistické údaje o tvorbě norem, Český normalizační institut.
http://domino.csni.cz/NP/NotesPortalCSNI.nsf/key/tvorba_norem_v_cr~statistika?Open

3. Mezinárodní vztahy

ČSNI udržuje rozsáhlé styky s mezinárodními a evropskými normalizačními organizacemi a s národními normalizačními organizacemi řady zemí. Jako nástupce dřívějších čs. normalizačních orgánů je řádným členem za Českou republiku v [Mezinárodní normalizační organizaci \(ISO\)](#) a [Mezinárodní elektrotechnické komisi \(IEC\)](#).

Na evropské úrovni je od roku 1997 plnoprávným řádným členem [Evropského výboru pro normalizaci \(CEN\)](#) a [Evropského výboru pro elektrotechnickou normalizaci \(CENELEC\)](#) a to se všemi právy a povinnostmi. Povinností je uskutečnění připomínkového řízení ke všem

návrhům norem, obhájení připomínek na jednáních technických komisí a hlasování o konečném znění evropských norem. Další povinností je zavedení evropských norem do národní soustavy norem a to v půlročním termínu.

Přehled vybraných dokumentů CEN můžete nalézt v příloze crypto_p1.pdf k Crypto-Worldu 1/2003.

ČSNI má v [Evropském telekomunikačním normalizačním institutu \(ETSI\)](#) statut pozorovatele. Přehled dokumentů ETSI, které se zabývají elektronickým podpisem viz příloha crypto_p2.pdf k Crypto-Worldu 2/2003.

Mezinárodní normalizační spolupráce se realizuje účastí ČSNI na tvorbě evropských a mezinárodních norem v pracovních orgánech normalizačních organizací. ČSNI dále zabezpečuje některá zasedání technických komisí popř. subkomisí v ČR a má své zástupce v řídicích orgánech (Technickém řídicím výboru, Správní radě apod.) CEN/CENELEC.

Elektronická výměna dat s mezinárodními organizacemi a zpracovateli se uskutečňuje klasickými metodami přenosu dat na disketách nebo CD-ROM nebo pomocí satelitního příjmu a stále častěji pomocí Internetu.

Přehled nejvýznamnějších mezinárodních a zahraničních normalizačních organizací uvádím v příloze crypto_p3.pdf k tomuto číslu Crypto-Worldu.

3.1 Mezinárodní organizace pro normalizaci (ISO)

ISO je celosvětovou federací 130 národních normalizačních orgánů, je nevládní organizací a byla založena v roce 1947.

Posláním ISO je podporovat rozvoj standardizace ve světě a tím usnadnit mezinárodní obchod a rozvíjení kooperace ve sféře intelektuální vědecké, technologické a ekonomické aktivity. Výsledkem činnosti ISO jsou mezinárodní standardy, které obvykle připravují technické komise ISO.

Členové ISO jsou rozděleni do tří kategorií:

1. „Member body of ISO“

Plnoprávným členem ISO je vždy jen jedna organizace z konkrétního státu, která ho v oblasti standardizace nejvíce reprezentuje. Člen ISO musí informovat potenciální zájemce ve své zemi o mezinárodních normalizačních aktivitách, zastupovat státní zájmy v jednáních ISO vedoucích k ustanovení mezinárodních standardů a platit členskou poplatky. Účastní se jednání v technických komisích ISO a má hlasovací právo.

2. „Correspondent member“

Sem spadají organizace zastupující státy, které ještě nemají plně rozvinutou standardizační infrastrukturu. Neúčastní se aktivně jednání, ale jsou o dění v ISO informovány.

3. „Subscriber membership“

Pod tento typ členství byly zařazeny státy s nerozvinutou ekonomikou. Platí nízké členské poplatky, které jim i přesto umožňují udržovat kontakt s mezinárodní standardizací.

ISO je decentralizovaná instituce, tvořená 2 850 technickými komisemi, podkomisemi a pracovními skupinami. Komise tvoří zástupci průmyslu, výzkumných ústavů, spotřebitelů a

mezinárodních organizací z celého světa a jako rovnocenní partneři se setkávají na jednáních ISO. Každý člen ISO, který se zajímá o předmět, pro který byla vytvořena technická komise, má právo být v této komisi zastoupen. Práce se zúčastňují také vládní i nevládní neziskové organizace, s nimiž ISO navázala pracovní styk.

Centrální sekretariát ISO se nachází v Ženevě. Stará se o to, aby dohody schválené technickými komisemi byly editovány, vytištěny, předloženy k hlasování členům ISO a vydány. Vydání mezinárodní normy vyžaduje souhlas alespoň 75% z hlasujících členů. Také svolává jednání komisí, datum a místo s nimi předtím konzultuje. Většina tvůrčí práce však probíhá korespondenčně.

Publikace *ISO Memento* poskytuje informace o činnosti každé z technických komisí. Podrobná pravidla pro práci na mezinárodních standardech jsou popsána v *ISO/IEC Directives*. V publikaci *ISO Liaisons* je seznam okolo 500 mezinárodních organizací, které spolupracují s technickými komisemi ISO.

ISO úzce spolupracuje s Mezinárodní elektrotechnickou komisí (IEC) ve všech záležitostech normalizace v elektrotechnice [1].

3.2 Mezinárodní elektrotechnická komise (IEC)

IEC je celosvětovou mezinárodní organizací zahrnující všechny národní elektrotechnické komitety (národní komitety IEC) a byla založena v roce 1906. Cílem IEC je podporovat mezinárodní spolupráci ve všech otázkách, které se týkají normalizace v oblasti elektrotechniky a elektroniky. Za tím účelem, kromě jiných činností, IEC vydává mezinárodní normy. Jejich příprava je svěřena technickým komisím; každý národní komitét IEC, který se zajímá o projednávaný předmět, se může těchto přípravných prací účastnit. Mezinárodní vládní i nevládní organizace, s nimiž IEC navázala pracovní styk, se této přípravě rovněž zúčastňují.

IEC úzce spolupracuje s ISO v souladu s podmínkami dohodnutými mezi těmito dvěma organizacemi, s CENELEC (Evropský výbor pro elektrotechnickou normalizaci a s ETSI (Evropský telekomunikační normalizační institut) [2].

IEC má více než 50 členů. Prvním typem členství je tzv. „*full membership*“ neboli plné členství. Jedná se o národní organizace, které mají možnost se aktivně podílet na práci v IEC a mají volební právo. Druhým typem členství je tzv. „*associate membership*“ neboli partnerské členství. V takovém případě mají národní organizace jen statut pozorovatele, to znamená, že se nepodílí aktivně na práci v IEC a nemají právo hlasovat.

Oficiální rozhodnutí nebo dohody IEC týkající se technických otázek připravené technickými komisemi, v nichž jsou zastoupeny všechny zainteresované národní komitety, vyjadřují v nejvyšší možné míře mezinárodní shodu v názoru na předmět, kterého se týkají. Mají formu doporučení pro používání publikované formou norem, technických zpráv nebo pokynů a v tomto smyslu jsou přijímány národními komitety. Na podporu mezinárodního sjednocení tyto komitety mezinárodní normy IEC transparentně v maximálně možné míře do svých národních a regionálních norem. Každý rozdíl mezi normou IEC a odpovídající národní nebo regionální normou se v těchto normách jasně vyznačí. IEC nemá žádný postup týkající se vyznačování schválení a nenese žádnou odpovědnost za prohlášení o shodě předmětu s některou jeho normou. [2]

3.3 Evropský výbor pro normalizaci (CEN)

Posláním CEN je podporovat dobrovolnou technickou harmonizaci v Evropě ve shodě s celosvětovými orgány a jejich partnery v Evropě.

Harmonizace ztenčuje obchodní bariéry, zvyšuje bezpečnost, umožňuje výměnu zboží, systémů a služeb a zvyšuje základní technické porozumění. V Evropě CEN spolupracuje s

CENELEC (Evropský výbor pro elektrotechnickou normalizaci) a ETSI (Evropský telekomunikační normalizační institut).

CEN pracuje podle zásad, které mají zajistit následující:

- **otevřenost a průhlednost**

(Všechny zainteresované společnosti se podílejí na práci. Zastoupení je chráněno především národními normalizačními orgány, které mají povinnost posílat vyvážené zprávy politickým orgánům a technickým výborům. Zástupci průmyslu a ostatních oblastí mají své zastoupení v politických výborech. Celý pracovní program je vydán v „*CEN's Work programme*“.)

- **konsensus**

(Evropské normy jsou vytvořeny na základě svobodného souhlasu mezi všemi zainteresovanými členy.)

- **národní výbor**

(Formální přijetí evropských norem se rozhoduje prostou většinou hlasů ze všech národních členů a pro všechny je zavazující.)

- **technická soudržnost na národní a evropské úrovni**

(Normy tvoří soubor, který zajišťuje vlastní kontinuitu pro dobro uživatelů, a to jak na evropské úrovni, tak na národních úrovních a to díky závaznosti zavádění evropských standardů a stahování problematických národních norem.)

- **správná integrace mezinárodní práce**

(Normalizace je drahá a časově náročná.)

Tvorbu norem provádí technické komise a subkomise. Koordinaci technických činností zajišťuje Technical Board CEN. Ročně se vypracuje v CEN zhruba 1000 evropských norem. Důležitá rozhodnutí jsou předkládána Generálnímu shromáždění, které se schází 1x ročně. Generální shromáždění má veřejnou část, na kterou jsou pozváni zástupci jiných mezinárodních a regionálních organizací a kde jsou projednávány obecné otázky evropské normalizace a uzavřenou část, kde jsou přítomni pouze zástupci národních normalizačních organizací řádných členů a přidružených členů CEN.

V září roku 1999 se poprvé konalo generální zasedání CEN i v Praze.

Členy CEN jsou národní normalizační organizace zemí Evropské unie a Evropského sdružení volného obchodu.

CEN lze dělit na následující členy:

- **řádné národní**

Své zastoupení v CEN mají státy: Rakousko (ON), Belgie (IBN/BIN), Česká republika (ČSNI), Dánsko (DS), Finsko (SFS), Francie (AFNOR), Německo (DIN), Řecko (ELOT), Island (STRÍ), Irsko (NSAI), Itálie (UNI), Lucembursko (SEE), Nizozemí (NEN), Norsko (NSF), Portugalsko (IPQ), Španělsko (AENOR), Švédsko (SIS), Švýcarsko (SNV), Velká Británie (BSI)

- **spolupracující členy (asociace)**

ANEC (European Association for the co-operation of consumer representation in standardization)

CEFIC (European Chemical Industry Council)

EUCOMED (European Confederation of Medical Devices Associations)

FIEC (European Construction Industry Federation)

NORMAPME (European Office of Crafts, Trades and Small and Medium-sized Enterprises for standardization)

TUTB (European Trade Union Technical Bureau for Health and Safety)

- **poradní členy (evropské instituce)**

EC (The European Commission - Evropská komise)

EFTA Secretariat (European Free Trade Association - Evropská asociace volného obchodu)

- **přidružené (afiliované) členy**

Tito členové se mohou stát řádnými členy po splnění všech podmínek stanovených CEN, mimo jiné musí zavést 80% evropských norem do svých národních technických norem.

Na přijetí do CEN čekají státy se zastoupením: Albánie (DPS); Bulharsko (SASM); Chorvatsko (DZNM); Kypr (CYS); Estonsko (ESK); Maďarsko (MSZT); Lotyšsko (LVS); Litva (LST); Malta (MSA); Polsko (PKN); Rumunsko (ASRO); Slovensko (SUTN); Slovinsko (SMIS) a Turecko (TSE).

3.4 Evropský výbor pro elektrotechnickou normalizaci (CENELEC)

CENELEC byl ustanoven roku 1973 jako nevýdělečně činná organizace v rámci belgického práva. Oficiálně byl uznán jako evropská normalizační organizace Evropskou komisí nařízením 83/189 EEC.

Jeho členové spolupracují v zájmu evropské harmonizace od konce padesátých let, vyvíjející se po boku Evropského hospodářského společenství. CENELEC má 40 000 technických odborníků v 19 zemích Evropského společenství a EFTA (Evropské sdružení volného obchodu) pro vydávání norem pro evropský trh [3] .

Literatura

[1] <http://www.iso.ch/infoe/intro.htm>

[2] Metodické pokyny pro normalizaci MPN 1: 1999 : stavba, členění a úprava českých technických norem. 1. vyd. Praha : Český normalizační institut, 1999.

[3] <http://www.cenelec.org/Info/about.htm>